

Történet történet nélkül

!... mert nem szólhattam arról, amit látok,
bár éreznem kellett volna az érzéseimet...
és miért nem jó érezni őt, hol nincs itt,
amikor itt van minden... és én az életemben
élek ekkor, de mondhatni nem mondható már...
ő, hát így vagyunk, érzéseink valóságossága
nélkül, de amikor mik is valóságunk érzései,
amikor így érezzük őket... és hát csakugyan
így vagyunk... és ha majd lennének, mi az
ő átélése... csak állandóan előjön rá
a szó: érezni, és előjön rá ennek a szónak
az élete: nem tudom...

... és most annyira eljutunk magunkkal, hogy
nincs más élni, és ilyenkor van, amit élünk,
és magunkban lenni egymással, és már ennek
sem lehet mondani.

... de hát én nem tudom, a kocsni mozgását,
ahogyan lassúságra tartom, de a nap alacsonyabbra
világít mégis, és eltelik, de szépen, és szebben,
minálunknál, de mégsem egészen nélkülünk, és ezt
lenni együtt, amikor már nincs ugyanolyan
világosság megkerülni a tavat...

„... ahogy rövid hátul, a tarkómon a hajam, mert,
hogy is mondjam, talán nem bírtam a súlyát, ahogy
emlegette, szereti a mély hajakat, és
régesrég is mondta, mindig: leélhetetlenül szépek,
és én nem bírom ki az ilyen szépséget, mert szeretheti,
láthatja, érintheti, lehet szeretni, mert, ő,
mennyre haj, mennyire boríthatja magára magát, és
én hagytam vágni, nevetgélve is, talán, időközben,
amikor még vágtak belőle, és nem úgy,
ahogyan kérhetném most, tegyen még a tűzre, amikor
ez nem az az idő már, amikor
fahasábokat lehet rakni a parázsba, hanem meleg van
a fűtőtestekből, és ezt nem lehet nézni, de, ő,
megint olyan fecsegősen vagyok, ahogyan nem érinthet
már a hajamból, olyanképpen annyira haját, de
azért szeretem magát, de kell olyan esemény ebben,
amelyben nem kell szeretnem, hát higgye el ezt, amikor
honnán tudhatnánk, mennyire szeretem,
és szeretem annyira.”

És beszélt még tovább, egészen halkán, amikor nem
sikerülhet megmondania, talán semmikor, amit mond,
de én most arra vagyok, amiket beszél, ahogyan érzése
után érez magáról az érzés, és ebből csinálni meg,
valami egészen bensőségesen, egyedül neki szólóan,
az alakját, és gyorsan megérinteni, és

ebben a hirtelenségben maradni, érintés nélkül tartani a hirtelenséget, és nem elkövetni belőle semmit, ahogyan most, november legvégén, a két hattyú ott, a jégen, mely vékony volt még a tavon, de lépkedett rajta a két hattyú a nádszálak felé, mintha nem elkövetni semmit abból, ami van, talán, azután a másik tó, teljesen mozdulatlanságban, benne a hegy képe, kicsit világosabban a völgy helye, és világosabban az ég egy darabja, mégis halványan, és nem érthettük, mit követ el velünk mindez, és mit követünk el így egymásból, és azt nem lehet elég hirtelen megérteni, hanem azt nem tudni, mi az, ha nem leszek, nem tudom, mi az, ha nem lesz, egyszerre menni mindenhova, egyszerre, és ő, amikor mindig nem tudom, mi lenni nem lenni, ő ezt mondta, mindig későbbi este, és mindig másoknak: „megérteni, hogy én vagyok ilyen, ami történik, és akik történnek velem, miattam is, jórészt miattam így, és ezek személyek, ha nem ő, valaki más, mással ugyanez, parányi, szinte lényegtelen módosítással”, mondta, és, bár talán, de inkább biztosan el is felejtí majd, hamar, mert miért is mi az, nem felejténie, „parányi, szinte lényegtelen módosításokkal, személyek”, folytatta még, megint így, „mert belőlem határozódik meg, ki lehet ő, micsoda, valaki más is, és amikor mással, mindegy, más miatt ugyanez, és, megint, szinte lényegtelen módosításokkal: személy, hanem hát”, folytatta tovább, „amikor ki lehet egyáltalán ő, ha egy személy hozzám, és megérteni, hogy én vagyok olyan, ami történik, és akik történnek velem, nem lehetnek ők”, én meg eközben az ágyon ülve, amikor egyszerre menni mindenhova, és mintha nem elkövetni semmit abból, ami van, bár várt lent a kocsí, indulni akármikor, menni nyomban, mert „az is belőlem meghatározott, ki lehet egyáltalán ő”, és ezt is mondhatta, fehér és gyerekesen kiaranyozott szobájában, azután, hogy kőasztalra terítettünk vacsorához egy szigeten, és hallottuk a szamarak hangját az istállókból, esti hangját, és eközben körülvett a tenger személye, ahogyan a mi személyünk lehetett, külön-külön, de valamivel mégis együtt még, ahogyan napközben azon az érdes sziklán feküdtünk meztelenül, és szedegettük a kosárból a szőlőszemeket és a fügét, és hallottuk, ahogy mozog alattunk a tenger tömege, de bármikor megérteni, hogy ő van ilyen, ami történik, azt hiszem, itt a fejemben nem tudnám elviselni, nem szeretném soha megismerni a szivemben, amikor egyszerre menni, utoljára, mindenhol, menni mindenhol, egyszerre, amikor mindig nem tudni, mi lenni nem lenni, akárha érzése után érezné magát az érzés.